

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Ei uddøer den Godes Æt

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Ei uddøer den Godes Æt", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid58595.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 7 . Stamfædrene .

Samme Melodi.

Ei uddøer den Godes Æt,
Maa end tit den bløde,
Atter leved op i *Seth*
Hvad med *Abel* døde!

Ukrud yngler meest paa Jord,
Modnes først og falder:
27 *Kains* Slægt blev stærk og stor,
Stakket blev dens Alder!

Kain bygde sig en Stad,
Stort det skulde være,
Gjorde sig med *Stene* glad,
Mured paa sin Ære!

Verdens Børn kan Verden bedst
Føre sig til Nytte;
Seth , paa Jord en fremmed Giæst,
Nøi'des med en Hytte!

Lamech var en *Kains* Søn,
Tog sig *Koner* tvende,
Gav vel *Fader Morder-Løn*,
Sang derom behænde!

Dræbte Ord han dødningbleg
Læmped efter Klengen,
Sønnen læmped *Strengelæg*
Efter *Dødningsangen*.

Spillemanden *Jubal* hed,
Tubal med sin Hammer
Blev den første *Vaabensmed*,
Tændte *Krigens Flammer*!

Broder-Par, i *Herrefærd*,
Nemt at ihukomme!
Om Jer sjunge *Spyd og Sværd*,
Kvæde *Luur og Tromme*!

Ikke saa om *Sæd af Seth* ,
Folk i *Fuglesale*,
28 Om den stille *Hyrdeæt*
Sjunge *Nattergale*!

Stolte Ting ei den opfandt,
Stævned efter *Evne*,
Ydmyghed dog *Æren* vandt
Kvindens Sæd at nævne!

Fremmed for al *Høiheds-Læg*,
Den *Guds Børnestamme*,
I sit mindste *Skud* dog steg
Did hvor *Stjerner* bramme!

Yngst i *Ætten Enoch* blev,
Smagde dog ei *Døden*,

Livets Lyst ham sødt henrev,
Mindst fik han af Møden!

Himmelkiær han gik paa Jord,
God for Herrens Øie,
Drog saa op i Fugle-Spor,
Til Ham i det Høie.

Brustne Øine læges brat
I de grønne Sale,
Derom sødt om Sommernat
S junge Nattergale!